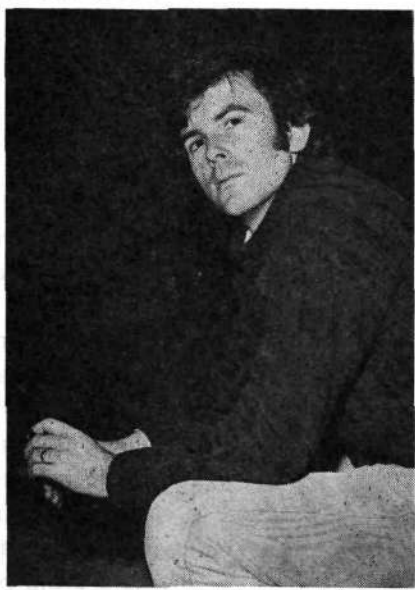

Krst

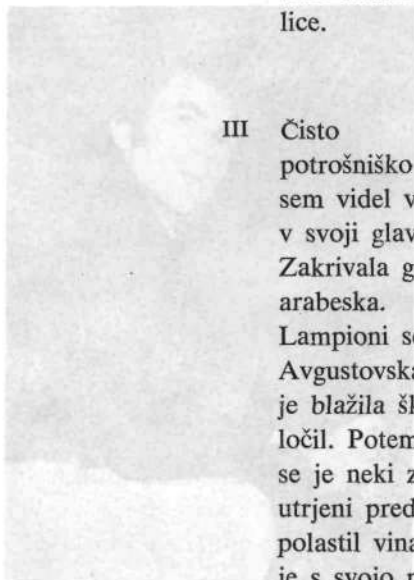

Tomaž
Šalamun

I Ekstatično stoji
vedno na treh
nogah. Če se vdre
um, zažari brazda.
Riba pod prhkim snegom
plane. Obstane po
guncanju. Preostala
dva uda sta skrivnost
in statični požar.
Ne glede na plimo in
oseko sta zavezana
s paski.

II Kadilo, ki samo
zgrinja simbole, para
nosnice.
Vitez je čekan.
Sadje,
jabolka skotrljana
po ledu,

ta ogenj hrani
vaše rumeno
lice.

III Čisto
potrošniško slavje
sem videl v vrtu
v svoji glavi.
Zakrivala ga je
arabeska.
Lampioni so nihali.
Avgustovska vlaga
je blažila škripanje
ločil. Potem
se je neki zelo
utrjeni predmet
polastil vina. Gostom
je s svojo pneumo
razkužil vrat.
Hihitali so se kot
bedasti otroci. Po
štirih so odrali
k svojim avionom in kot
srne zaspali nad
bleščečimi zastavami.

IV Stalaktiti so
pero. Bulvarji v
kraških jamah
zahtevajo
neverjetno disciplino.
Umaknem gospoda
s cilindrom, požre ga
karbid. In na
čisti sveži prt
pade kaplja
rdečega vina.
Račke, ki bi jim
po vseh zakonih
moral škoditi hrup,

se vrtijo. Medijo se na
monumentalnem
podstavku
v brezobzirno
pripekajočem
soncu.

V Mladost je
Vlahov obraz.
Čuk sedi na
veji in ga
brezbožno gleda.
Vrata določi,
pohod v svilo.
In nos, brki,
črne in
pepelnato sive
lise na njegovih
oblačilih se
zdrznejo kot
besni bober pred strupom
plazilca. Ampak
čuk je nem.
Mladost vrvi.

VI Oče sanja, da je
iz svoje piščali
potegnil sina.
Trdno in zanesljivo
gleda svojo
belo nitko.
Sin se kremži in se
pači. Bujen
je. Kape preizkuša in
ventil.
Kruh nam pobija
gromovnik, ki za svoj
god kot za šalo
stisne Adamovo
jabolko abortirancem,

če ne užijejo
abstraktnega plamena
tiste barve, ki ima trenutno
prednost in nosi
vso težo njegovega
apetita.

- VII Najbolj neučakan je
krožni dinar.
Fasado mu prekriva
gozd.
Jasni se.
Tiho, med
požiralniki kлокotata
méd in voda.
Obrezati ga bom dal
pozno. Naj se mu
v banki širi
srce, v žametnem
sefu naj mu
bije žila.
Priljubil se mi je.
Zapečatil mi je
pogled. Naj torej tudi
zanj velja
isti poln zakon
smrti.